

(reportáž z koncertu kapely Traband v Klubu Dobeška)

Když jsme uvažovali o hlavní hvězdě letošního FOLKomínu, potkali jsme s Džexnou na koncertu plzeňské kapely Navzájem mezi diváky i Jardu Svobodu a Janu Modráčkovou, oba z kapely [Traband](#). Jenže oslovený Jarda neměl v našem termínu v diáři volno a pro příští rok ohlásil tvůrčí pauzu. Tak Traband na FOLKomínu snad někdy jindy.

Dal jsem si bez ohledu na to, že první leden 2006 je daleko, předsevzetí, že tuhle kapelu musím před tvůrčí přestávkou vidět. A tak jako rodák z pražské čtvrti Podolí jsem 11. listopadu 2005 stál těsně u pódia Klubu Dobeška v Praze 4, kousek nad Podolím, Braníkem a Vltavou. Traband měl v těchto prostorách, které projektoval arch. Vávra starší a přeprojektoval jeho syn David, jeden z koncertů na šňůře před onou zmíněnou přestávkou.

Kromě jeviště mě vždy zajímá i publikum. Jak jsem později poznal, jádro narvaného hlediště tvořili skalní příznivci kapely,

Jana Modráčková a Jarda Svoboda na letošním Folkovém kvítku

foto: Vítek Školník Urban ©

většinou mladí lidé doplnění několika přestárlými včetně mé osoby. Byť počátek Trabandu v polovině devadesátých let je poněkud punkrockový, současné mladé publikum působilo poněkud jiným dojmem. Chybělo extravagantní oblečení a chybělo i extravagantní chování. Ale i přesto byl "kotel" skvělý.

Traband doposud vydal pět alb, první s názvem ***O čem mluví muži*** je z roku 1997, druhé ***Kolo toč***

vzniklo v roce 2000, třetí

Road movie

nese datum 2002, z loňského roku je album

Hyjé

a k desátému výročí kapely vychází CD s názvem

Traband 10 let na cestě

, které má i podobu DVD se záznamem z koncertu v Akropolis z června letošního roku.

Se souhlasem kapelníka Jardy Svobody jsem chtěl fotit a tak jsem se prodral na ono přední místo hned vedle reproduktoru. Měl jsem proto tak trochu strach o své stárnoucí uši, byť trénované bigbítem, ale obava byla zbytečná.

Těsně před začátkem byl na plátno promítán zmíněný záznam a asi ve čtvrt na devět za mohutného aplausu vešli na pódium: Jarda Svoboda, kapelník, autor téměř všech skladeb, kytarista, zpěvák, hráč na akordeon a klarinet, Jana Modráčková, trubka a zpěv, můj jmenovec Vašek Pohl, bicí, Evžen Kredenc, banjo a zpěv, Jakub Schmidt, baskřídlovka a kornet a Robert Škarda, tuba. Právě vývoj hudby Trabandu je dostatečným důkazem proti neustálému hledání škatulek, tříd, čeledí, druhů.. atd. v hudbě. Dějinný vývoj Trabandu totiž nechá každému vybrat, co má rád, ale myslím, že jeho hudba dokáže oslovit prakticky každého. Jenže není jen hudba, jsou i texty. Jarda Svoboda je bytost, v níž si šťastně podává ruku vícero osobností.

K rozpohybování sálu by stačilo jen dosadit za rychlé a dynamické melodie texty, u nichž se nemusí přemýšlet. To znamená si buď hrát na tvrdý rock či punk nebo sem tam šoupnout i něco sladšího, jen tak si chytlavě "zachinaskovat" a alba i koncerty by šly na odbyt. Jenže to by musel mít Jarda Svoboda, ale vlastně i celá kapela, krátký dech. O tom, že tomu tak není, svědčí i rozhodnutí o tvůrčí pauze, kdy je kapela jakoby na vrcholu a nezbyvá než "jist z podstaty". Z tohoto hlediska rozhodnutí Trabandu nás na chvíli opustit, oceňuji jako čin, který dokáže udělat málokdo.

Titulek článku jsem zvolil jako odraz svého zážitku. Traband se nezdržuje pauzami mezi písněmi, spojovací text kromě děkování je krátký a kapela pálí do lidí skladby jak velkorázný dobře namazaný kulomet. Ani optický dojem není zanedbatelný. Malá, útlá a bosá Jana Modráčková vypadá zblízka na čerstvou maturantku (Jana je slyšet až na Road movie), charismatický Jarda

Záběr z videoklipu Černý pasažér

foto: Vítek Školník Urban ©

Koncert, na němž nelze sedet

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 30. prosinec 2005 04:00

Svoboda pohazuje janošíkovskými copánky, Evžen s dírami na červených kalhotách atd, atd. Takto vytvořený celek jede jako dráha. Zároveň je rozumět každému slovu, ať zpívá Jarda nebo Jana.

Kapela začala *Černým pasažérem*, známým i jako klip (pozn. - kamera Tomáš Zeno Václavík). Tahle skladba není jen dobře hratelná ve vlaku nebo v hospodě, text vyjadřuje pocit osamělého člověka, tolik příznačný pro dnešní dobu. Franzi Kafka, kolik je v tobě pravdy! Totéž platí o úžasném rockovém chorálu *Mraky* sdělujícím: Co tady vlastně jsme, kam směřujeme? V podstatě nejsme nic. Velmi krutá obžaloba je obsažena v písni *Vraťte mi mou hlavu*, která má větší sílu než deset intelektuálských kavárenských petic jdoucích do ztracena.

Nespočítal jsem počet písní ten večer. V podstatě došlo na všechna zmíněná alba. Po přestávce sáhl Traband do počátku svých dějin a publikum skandovalo nádhernou *Sáru*, šílelo při *Leží*

dáma na

kolejích

i při písni

Krysy

. Jana Modráčková je nejen vynikající hráčka na trubku, ale i velmi dobrá zpěvačka. Bohužel se nedostalo na vynikající parodii Když si báječnou ženskou, vezme idiot, ale i

Cirkus Praha

, zpověď blběnky se skandovaným refrénem či

Měla jsem pejska

, mě potěšily.

Bližící se vánoční koncert v Rock café byl připomenut *Koledou* s melodií, které mi rve srdce z těla a obsahující příběh bezdomovce (vzpomněl jsem si při tom i na Simonu Klímovou).

Road movie

jsem si letos v duchu zpíval po nekonečných cestách po francouzských dálnicích, byť vedle seděla manželka a ne stopující feťáčka.

Po přestávce došlo i na křest knihy. Pod názvem **Kontraband** vydává nakladatelství Mot vázanou knihu obsahující sedm comicsů od sedmi výtvarníků na téma sedmi písní Trabandu. Z tohoto důvodu jsme mou další "srdeční"

Lano, co k zemi nás poutá

vyslechli v podobě promítnutého kresleného klipu a ne v živém podání.

Koncert, na němž nelze sedet

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 30. prosinec 2005 04:00

Čas letěl a Jarda Svoboda avizoval konec. V přídavku Traband zahrál na přání *Žižkovskou romanci* (to byl

kdysi i dost dobrý film) a

Krasojezdkyni

. Na Janě Modráčkové bylo vidět, že do hraní dává poslední síly a viděl jsem, jak jí kapelník šeptá: "

holka, vydrž

". Statečně dohrála a já si nesl domů všechny krásné pocity z koncertu, na němž se nedá sedět.